

Illés elragadtatása

Lectio: 2 Kir 2,1-18

Textus: 2 Kir 6.11.14

Kedves Testvéreim! Mindenek előtt Illésről hallunk itt az Igében. Illés neve ezt jelenti: Az én Istenem az Úr. Vajon tudatosul ez mibennünk is. Ennek a valósága és az igazsága. Jó lenne, ha az Illés lelkületével, azzal a tőzzel és hévvel szolgálnánk mi is az Urat. Ezt csak úgy lehet, ha mi is tudjuk, hogy a mi Istenünk az Úr. Különben már régen nem prédikálna az ember, mert látjuk – emberileg-, hogy a szolgálatunknak alig van eredménye. Sok lekipásztor keseredik meg a szolgálatban, mert nem veszi figyelembe, hogy mindenek ellenére és dacára: az én Istenem az Úr.

Illés nagy tőzzel és hévvel kiáll Isten ügye mellett. Jól jegyezzük meg: mi emberileg bármit gondolhatunk, sok mindenről filozofálhatunk, de egy bizonyos: Istent kell szolgálnunk. Az Isten az Úr! Ahogy Illés is feltette a kérdést a Kármel hegyén: Meddig sántikáltok kétféle?! -, ezzel a lelkülettel kell nekünk is szolgálnunk. Nem véletlenül hangsúlyozom, hiszen jövő vasárnap presbiter-választó közgyűlés lesz. Jó, ha tudatosítjuk magunkban, hogy lekipásztor, gondnok, presbiter, de a királyi papság tagjai, mindnyájan az Illés lelkületével, tőzzel-hévvel kell, hogy szolgáljunk. Istenre kell néznünk és Ő reá kell hallgatnunk. Nem kell eltérni és elviselni, hogy mellettünk és körülöttünk a Baáloknak, vagyis a bálványoknak szolgálnak. Intenünk és figyelmeztetnünk kell őket. Fel kell tennünk nekik a kérdést: Meddig sántikáltok kétféle? Jézus is azt mondta: Nem minden, aki azt mondja nékem: Uram! Uram! – megyen be az Istennek országába, hanem, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Illés az Úrra nézett és megtapasztalta, hogy az ő Istene az Úr.

- A Kármel hegyén, az áldozáskor.
- A pusztában, amikor Isten csodálatos módon táplálta.
- Sareptában az olaj megsokasításakor.
- Sareptában a gyermek feltámasztásakor.

Az én Istenem az Úr, - jelenti Illés neve, de ez a mi nevünk jelentése is, mert keresztyénnek lenni, azt jelenti, hogy a mis Istenünk az Úr Jézus Krisztus által. Nem véletlenül énekeltük: Itt van Isten köztünk... Megmutatja a maga hatalmát. Ha nem érzed, hogy itt van köztünk, az azért van, mert még nem nyitottad meg a szívedet. Ha úgy gondolod hogy tőled távol van, ez csak a te vélekedésed, mert Isten mindenkihez közel van az Ő Lelke és Igéje által. Itt, a templomban jelen. Látjuk egymás arcán azt a békességet melyet Isten szava munkál bennünk. Megtapasztaljuk, hogy Ő valóban itt van és szeretetével ölel át bennünket.

Illés földi útja a végéhez közeledett. Utolsó útjára készül, hogy Isten elé álljon.

Vajon mi készülünk-e erre? Vajon mi készülünk-e az utolsó útra? Készülünk-e arra, hogy Isten elé álljunk? Tegnap temetésen voltunk Dernán. Ilyenkor az ember szomorú. Ám olyan jó, hogy minden gyászistentiszteleten ott van Isten és az Igéjével vigasztal. Elmondja, hogy: Ti emberek vagytok, én pedig a ti Istenetek vagyok. (Ez 34,31/b). Igen, mi múltó emberek vagyunk. Befejeződik a földi életünk, de nem lesz vége. Én Istenetek vagyok, - ez azt jelenti, hogy gondom van reátok, megmentelek és átviszlek benneteket az örök életbe.

Erre készül Isten Illésre nézve is. És készül reá Illés is.

Vajon mi készülünk-e arra, hogy majd Isten elé álljunk? Ha itt a földön nem készülünk, akkor ott már késő lesz. Akkor majd nagy fájdalmak és rettegések közepette kell átköltöznünk. Ó, de sok ember hánykolódik az ágyában a haldoklásakor! Mindhiába bátorítjuk és vigasztaljuk, hogy az Úrhoz megy, mert ha a földi életében nem az Úrral járt, bizony rettegve gondol arra, hogy most sem lehet majd vele. Ha Isten nélkül telik el az emberélete, ha Jézus Krisztus nélkül telik el az ember élete, akkor persze, hogy retteg: mi lesz velem?! Ha nem a mennyet választjuk már itt e földön, akkor nem is remélhetem, hogy oda kerülök!

Illés készül az Úrral való találkozásra. Ő egy bensőséges találkozásra vágyik az Úrral. Ezért akar elválni Elizeustól. Tudja, hogy az ő földi élete és

az ő küldetése is befejeződött. Csendes bizalommal készül Isten elé és tudja, hogy nincs egyedül. **„És elmenének együtt mindketten.” (6.v.)**

Olyan jó az, amikor nem egyedül kell vándorolnunk a földi életünk folyamán! Olyan jó, amikor nem egyedül kell szolgálnunk! S most nem a munkahelyi szolgálatra gondolok. Nem a házkörüli, vagy a benti szolgálatokra, hanem az Istennek való szolgálatra. Ebben a szolgálatban nem egyedül vagyunk. Isten ad mellénk hitvest, társat, akivel szolgálhatunk.

Így van ez, Testvérek? Együtt szolgálunk?

Illés és Elizeus együtt mennek az úton. Hova? Mind a kettő a maga útján megy – emberileg nézve. S mégis együtt mennek, egyik a menny felé már. A másiknak még adatott idő a szolgálatra. Együtt vannak.

Testvérem, gondolkozz el, vizsgálj meg a lelkiismeretedet: Együtt szolgál-e a hitveseddel? Vagy inkább csak visszahúzod ebben a szolgálatban? S nem csak a hitvesekről van szó, hanem a gyermekekről is. A gyermek együtt szolgál-e az Úrnak a szülővel? Vagy pedig megy ki a világba szórakozni és vigadni? Áldott az a család, ahol szülők és gyermekek és a nagyszülők is a maguk imádságaival együtt szolgálnak az Úrnak! Ilyen a mi családunk?

Illés nincs egyedül. Eljutnak a Jordánhoz. Ez nem a végállomás. Palástjával megüti a Jordán vizét és az kettéválik. Azt mondják, hogy a palást az Úrhoz való tartozás *külső* jele. De mi van a belsőben? Bizonyos, hogy imádság, különben nem válna ketté a Jordán! Ha csak úgy ímmel-ámmal ütné meg palástjával a vizet,- lesz, ami lesz, majd csak lesz valahogy-akkor hiszem, hogy nem vált volna ketté a víz. De Illés hévvel-tűzzel üti meg a vizet és tudja, hogy *2*az én Istenem az Úr” és ketté fog válni a víz. Száraz lábbal mennek át.

S Isten nem a pusztába viszi, hanem jön a tüzes szekér és mennybe megy. Elválnak egymástól.

A mi életünkben is eljön a pillanat, amikor el kell válnunk egymástól. Olyan szomorú az, amikor az emberek nem akarnak elválni egymástól! Ez

emberileg érthető, de gondolj csak arra, hogy bár mi egyedül maradunk, de a mieink oda mennek az Úrhoz, ha itt a földön az Úrral jártak. Azt mondja a Jelenések könyve: **Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.** (Jel 14,13). Vagyis: akik az Úrral járnak földi életük folyamán, azok az Úrban halnak meg és az Úrral lesznek együtt. Ha mi az Úrei vagyunk, ha mi Jézus Krisztussal járunk és a mieink is, akkor már nem olyan szomorú a mi elválásunk, mert tudjuk, hogy lesz majd találkozás velük a mennyben. Éltet bennünket a hit, hogy a mieink az Úrhoz mentek. Ezért olyan fontos, Testvéreim, hogy együtt menjünk az úton az Úrnak való szolgálatban. Ezért fontos az, hogy az Úrnak szolgáljunk és ne a Baálnak, vagy a bálványisteneinknek. Imádkozzunk, olvassuk az Igét és kérjük Isten Szent Lelkét, hogy áldja meg a szolgálatainkat.

Illés elragadtatik. Nem megsemmisül. Nem eltűnik, hanem Isten magához veszi. Hiszed-e , Testvérem, hogy a tieid nem megsemmisültek, nem válnak semmivé, nem tűnnek el, hanem az Úrnál vannak? Ha itt e földön az Úrral jártak, akkor ott vannak Vele.

Jön a tűz és jön a forgószelel... A tűz és a forgószelel Isten jelenléte. A tűz nem csak a Kármel hegyén lobban fel, hanem ott van a tüzes szekér formájában és ott van az Illés szolgálatában. Egész életére jellemző ez a tűz.

S te? Én? Mi? Minek a hordozói vagyunk? A tüzes lelkületnek? Azt mondom: Én is a tűznek a hordozója vagyok? Milyen ez a tűz? Alig lobog, alig ég? A jelenések könyvében Jézus beszél a langymeleg gyülekezetről (Iodiceai). Sokan mondják: Én megtettem mindent! Tényleg? Mindent? Az időből, erőből, pénzedből? Mindent az Istenre szánasz? Tűzzel-hévvél? Én inkább azt látom, hogy ez a világ olyan langymeleg. Egy kicsit templomba is jár, egy kicsit szórakozik is. Egy kicsit imádkozik is és sokat dolgozik. Langymeleg ember módjára nem jó élni. Jézus azt mondja, hogy legyünk jéghideg, vagy hég, de a langymelegget kiköpi a szájából.(Jel 3,15-16). Langymeleg életünk nem jó semmire! A láng, ha nem lobog és nem izzik, hanem csak egy kicsit ég, hol fellobban, hol elalszik, semmit nem ér. Nem melegít, csak kormoz és füstöl. Sok embernek így telik el egész élete. Csak füstölög és kormoz. Ahelyett, hogy melegítene! Az a szeretet, amelyik egy

kicsit lobog, nem melegít. Az a szolgálat, amelyik nem az Isten dicsőségére való, az is csak kormos és sötét.

Elizeus Illés utóda lesz. Átvette, megtanulta mindazt, ami a szolgálathoz szükséges.

Amikor együtt megyünk a szolgálat útján, átadjuk-e mi is a mi utódainknak, társunknak a szent szolgálat minden csínját-bínját? Mire tanítjuk a mieinket? Mit látnak a mi szolgálatainkban? Elizeus az Illés lelkületével ment tovább. Szükség van ma is erre. Vagyis az Úrtól származó Lélekre.

S mégis megtörténik, hogy a víz nem válik ketté? Elizeus is kérdi: **Hol van az Úr, az Illés Isten?** A mieink is megpróbálják a vizet ketté választani. S sokszor nem sikerül. Mint ahogy nekünk sem. Nem elég csak megcsapkodni a vizet sóhaj-imákkal, rövid igaelolvasással, templomba járással. Ilyenkor leginkább nem történik semmi. Mi történik – Kérdjük? Hol van az Isten? Hát nem törődik velem?

Ezt tapasztalja Elizeus és a mieink is sokszor. Hol van az Illés Istene? Ott van, de ahhoz kell egy hittel mondott ima! Meg kell sok hittel mondott ima! Amikor én ütöm meg a vizet a magam elképzelése szerint, vagy a magam erejéből, nem történik semmi. Uram, hol vagy? Gyere! Szinte ez van a kérdésben. Gyere és mutasd meg a hatalmadat! És ketté válik a víz!

Ha sok-sok imánk után megnyílik a víz, adjunk hálát az Úrnak, hogy száraz lábbal mehetünk át a Jordánon, a halál folyóján a mennybe és száraz lábbal mehetnek a mieink is a mennybe majd. Ezért imádkozni kell! Az Isten Lelkéért! Isten Szent Lelke vezéreljen bennünket földi utunkon, hogy tűzzel-hévvvel szolgáljunk az Ő dicsőségére.

Ámen.

Biharszentjános, 2015.10.04.

Csomay Árpád.